

Diktāts.

Gaidot.

Nāk ziema. Robu robiem mežu gali, caku cakās sastingusi katra skujiņa. Vējš ar strauju otu zīmē virpuļus tikko uzsnigušajā sniegā, kas, putinādams savus vizuļus, sagulst baltās gleznās.

Tu ej viens un bēdīgs un tad saki sev: „Bet citiem taču arī ir ziema! Kā viņi tiek galā ar vienkrāsainu laimi?”

Kāds sniega dziļu gars šķaudīdams un pukodamies pamana alas ieeju zem izgāztas priedes varenajām saknēm un ar avīzes reportiera ziņkārību ieskatās iekšā. Tikai jāsargās dimdināt kājas uz sliekšņa. Neparko nav brīv trokšņot.

Bet tur, alā, ir silti. Mamma lapsa cep bērniem pankūkas. No atvilktnes izņem kanēli un dāsni kaisa kā svētību. Čurkst āpša tauki pannā, baraviku virtenes karājas no pazemiem griestiem, tikai nav ne logu, ne aizkaru. Lapsēni jau dabūjuši pa pirmajam gardumam, jā, jā!

„Mammu, kad būs Jāņi? Ziedu vainagus gribas.”

„Vai prāts! Vispirms nosvinēsim Ziemassvētkus – būs zagtas pīles cepetis un pašu audzētas buldurjāņu saknes. Un pēcāk droši vien būs Jāņi, jā, tas būs droši, un mēs saposīsimies lapsu tautastērpos un iesim ciemos pie zaķa, lai viņam vienam nav bail līgot. Svētku nekad nevar būt par daudz.”

Bet tu, vientulīgais gājēj, noturi šo noklausīto sarunu par vēja šalkām un lēnītēm liec soli pēc soļa, tak nenoskārsts cita prieks ir darījis tevi maigāku.

Un tu domā par savu dzīvi - strauju, bet vai vienkrāsainu? Vai ziemas saule lūst tavā ainavā kā šķēps vai kā roze? Un kuram ir mazāk ērkšķu? Vai skumdams tu spēj redzēt ne tikvien sevi, bet arī pasauli? Diemžēl to vari zināt tikai tu pats. Lapsām ir labi, tās zina visu un pat uztraukdamās atrod priedes sakni, zem kuras nobēgt.

Taču, iedams pa šo noslēpumaino mežu, tu zināsi, ka saule spīdēs vienmēr un debesis zaigos vienmēr, un, to zinādams, tu varbūt sapratīsi, ka savas pankūkas šajā skaistajā dzīvē vari cept tu pats.